

Αγγελική Δαρλάση

Με Κλειστά Μάτια

ΜΕΤΟΙΧΜΙΟ

Τη μέρα που ο Ντόντο συναντήθηκε με τη Λου στην αίθουσα αναμονής του μικρού επαρχιακού ιατρικού κέντρου, συνάντηση που έμελλε ν' αποδειχτεί σημαντική και καθοριστική για την υπόλοιπη ζωή και των δύο, ο καιρός είχε τις μαύρες του. Τις πολύ μαύρες του, αν θέλουμε ν' ακριβολογούμε...

Οι μαύρες του καιρού είχαν πάρει τη μορφή μιας ουράνιας γιγαντιαίας ψυχρής λίμνης, η οποία, αφού είχε στρογγυλοκαθίσει πάνω από, θαρρείς, ολόκληρη την ήπειρο, άρχισε να ξεχειλίζει ανεξέλεγκτα, προκαλώντας τη μία καταστροφή μετά την άλλη.

Στην Πορτογαλία, ο ποταμός Δούρος υπερχείλισε κι αμέτρητες βάρκες ραμπέλο, βάρκες που κάποιοι αποκαλούσαν «θαλασσινά μουλάρια» –αφού για αιώνες ήταν εκείνες που μετέφεραν τα πολύτιμα βαρέλια τα γεμάτα με το φημισμένο κρασί πόρτο από την κοιλάδα του Δούρου στα κελάρια της Βίλα Νόβα ντε Γκάια-, ξεβράστηκαν στη στεριά. Δεν ήταν μάλιστα λίγοι οι κάτοικοι που έκπληκτοι είδαν βάρκες

να μπαίνουν ανενόχλητες στο καθιστικό τους από τυχόν ανοιχτές μπαλκονόπορτες, που μέσα στον χαλασμό είχαν αμελήσει ή δεν είχαν προλάβει να κλείσουν. Μέρρες μετά το πέραςμα της καταιγίδας κι αφού τα νερά του ποταμού θα επανέρχονταν στη συνηθισμένη τους στάθμη, οι κάτοικοι όλης της περιοχής θα συνέχιζαν να βρίσκουν στα πιο απίθανα μέρη βαρέλια γεμάτα παλαιωμένο κρασί πόρτο, που κάποιοι ισχυρίζονταν ότι ήταν από την εποχή της «Επανάστασης των μεθυσμένων» του 18ου αιώνα. Μπορεί γι' αυτό να έβλεπες παντού ανθρώπους, σαν μεθυσμένους, να γελάνε κλαίγοντας γοερά και τσουγκρίζοντας ποτήρια πάνω από τα ρημάδια που είχε αφήσει πίσω της η καταστροφή.

Στην Ισπανία, η μανιασμένη καταιγίδα σφυροκοπούσε αμείλικτα για ώρες το παλάτι της Αλάμπρας, που όμως αντιστάθηκε γενναία, τιμώντας το αλλοτινό περήφανο μαυριτάνικο παρελθόν του. Αλλά δεν τα κατάφεραν το ίδιο καλά και οι πορτοκαλιές στους περίφημους πορτοκαλεώνες της Βαλένθια, κι έτσι εκατοντάδες χιλιάδες πορτοκάλια αυτής της όψιμης ποικιλίας παρασύρθηκαν από τους ορμητικούς χειμάρρους που κατέληγαν στη θάλασσα. Μέρρες μετά, ολόκληρη η περιοχή, όπως κι η θάλασσα της Μεσογείου θ' ανέδιδαν αντί για ιώδιο μια μυρωδιά ξινισμένου χυμού πορτοκαλιού.

Στο Παρίσι, άνθρωποι φορτωμένοι με όσα πρόλαβαν βιαστικά να πάρουν έφευγαν ξεσπιτωμένοι σαν πρόσφυγες

από το νησάκι Ιλ ντε Φρανς συνοδεΐα αμέτρητων αρουραίων, που έβγαιναν αναστατωμένοι από τους ήδη πλημμυρισμένους υπονόμους, αφού ο Σηκουάνας φαινόταν ότι θα υπερχειλίζε. Η έκπληξη και η απόγνωση στα πρόσωπά τους συναγωνίζονταν εκείνες των υπαλλήλων του Μουσείου του Λούβρου, που κουβαλώντας ο καθένας από κάποιο πολύτιμο έκθεμα και συνοδεΐα αστυνομικών αναζητούσαν ασφαλή κρυψώνα τόσο για τους ίδιους όσο και για τα εκθέματα που πλέον δε χωρούσαν στα ήδη υπάρχοντα καταφύγια.

Στην Ιταλία, τα κανάλια της Βενετίας πλημμύρισαν και στην πλατεΐα του Αγίου Μάρκου τα τραπεζοκαθίσματα από τις παρακείμενες τρατορίες και καφέ επέπλεαν σαν πάπιες ανάμεσα στους τρομοκρατημένους τουρίστες που δεν είχαν προνοήσει να έχουν μαζί τους αναπνευστήρες. Ενώ στη Βερόνα το νερό παρέσυρε μέχρι και τους όρκους έρωτα που δίνουν στην αιωνιότητα ο Ρωμαίος κι η Ιουλιέτα στο φημισμένο μπαλκόνι, που λίγο ακόμα να έβρεχε και θα κατέρρεε από τη σφοδρότητα της βροχόπτωσης...

Κι εκείνη η ουράνια ψυχρή λίμνη συνέχιζε με την ίδια μανία, που έμοιαζε εκδικητική, να απλώνεται τόσο προς ανατολή όσο και προς δύση, προς βορρά αλλά και προς νότο...

Όλα αυτά, φυσικά, δεν τα γνώριζαν ακόμη τότε ούτε η Λουκία ούτε ο Ντόντο...

Αν και, για να πούμε όλη την αλήθεια, ο Ντόντο είχε

ακούσει την προηγούμενη ημέρα με ιδιαίτερα μεγάλη προσοχή τον συμπαθέστατο κύριο που έλεγε τον καιρό στην τηλεόραση. Εκείνος, λοιπόν, είχε προειδοποιήσει για σφοδρή κακοκαιρία και σε κάποιες περιοχές της δικής τους χώρας. Όμως σ' εκείνη τη μικρή, γκριζα κι αδιάφορη πόλη ελάχιστοι τον είχαν πάρει στα σοβαρά, μιλώντας για ένα ακόμα φιάσκο της Μετεωρολογικής Υπηρεσίας, κι είχαν ξεχυθεί στους δρόμους και τις πλατείες με διάθεση ν' απολαύσουν την όμορφη καλοκαιρινή λιακάδα.

Ο Ντόντο, αντίθετα, τον είχε λάβει πολύ σοβαρά υπόψη του. Ως φανατικός των δελτίων καιρού, πίστευε ακλόνητα ότι ο συμπαθέστατος κύριος μετεωρολόγος σχεδόν ποτέ του δεν έκανε λάθος. Κι έτσι, αγνοώντας τις αρχικές διαμαρτυρίες της μητέρας του της Βιολέτας και στη συνέχεια τη μεγάλη της έκπληξη, ανέβηκε στο πατάρι στερεώνοντας προσεκτικά τη σκάλα στον τοίχο για να κατεβάσει την κούτα με τα φθινοπωρινά παπούτσια. Έβγαλε από εκεί μέσα τις κατακίτρινες γαλότσες του και, πατώντας και πάλι ένα προς ένα αργά και σταθερά τα σκαλοπάτια της σκάλας, ξανανέβασε το κουτί με τα φθινοπωρινά παπούτσια στο πατάρι. Τη σκάλα αμέλησε να τη βάλει στη θέση της, αλλά ήταν τόσο μεγάλη η έκπληξη της Βιολέτας, που δεν το σχολίασε· ο Ντόντο είχε, μεταξύ άλλων θεμάτων, και ακροφοβία και ποτέ, μα ποτέ του δεν ανέβαινε σε σκάλα. Της ήταν ηλίου φαεινότερον, λοιπόν, ότι

ήθελε πολύ, μα πάρα πολύ να φορέσει Ιούννη μήνα τις κίτρινες γαλότσες του – κι όταν ο Ντόντο έβαζε κάτι στον νου του, ήταν πολύ δύσκολο να του αλλάξεις γνώμη. Και φυσικά τις είχε φορέσει, όπως και το κίτρινο αδιάβροχό του – χωρίς η Βιολέτα, έκπληκτη ακόμη, να μπορέσει να πει κάτι όταν ο Ντόντο άνοιξε την πόρτα να βγει έξω.

«Αν αργήσω, μην ανησυχήσεις. Θα είναι μάλλον εξαιτίας της καταιγίδας» της είπε εκείνος, κλείνοντας την πόρτα πίσω του. Κι εξαιτίας του σχεδίου μου που ελπίζω να πάει όπως θα ήθελα, συμπλήρωσε νοερά, αλλά αυτό δεν το είπε. Κι η αλήθεια είναι ότι ο Ντόντο σπάνια έλεγε όλα όσα σκεφτόταν – κι ας πούμε ευτυχώς γι' αυτό. Έτσι κι αλλιώς η Βιολέτα είχε μείνει με ανοιχτό το στόμα κι αναρωτιόταν αν θα έπρεπε να εμποδίσει τον γιο της να φύγει ή τουλάχιστον να τον ρωτήσει τι εννοούσε με το «καταιγίδα». Όταν επιτέλους βγήκε στο μπροστινό μπαλκόνι φωνάζοντάς του να γυρίσει πίσω στο σπίτι, ο Ντόντο είχε ήδη στρίψει στη γωνία του δρόμου και δεν μπορούσε να την ακούσει ή έτσι τουλάχιστον προσποιήθηκε. Η Βιολέτα απέμεινε να κοιτάζει κάπως ανακουφισμένη τον καταγάλανο ουρανό. Όταν λίγο αργότερα άρχισαν να μαζεύονται τα πρώτα γκρίζα, απειλητικά σύννεφα, ο Ντόντο βρισκόταν ήδη στο μικρό επαρχιακό ιατρικό κέντρο.

Μετά το ατύχημα του καλύτερου φίλου της του Άλεξ, η δεκατετράχρονη Λου παραμένει με κλειστά μάτια, άγνωστο γιατί. Με κλειστά μάτια θα τη γνωρίσει κι ο εννιάχρονος Ντόντο, που φαίνεται ότι έχει ένα μυστικό σχέδιο τόσο για εκείνη όσο και για τον ίδιο. Κι όταν ο Ντόντο βάλει κάτι στο μυαλό του, είναι αδύνατον να του το βγάλεις όσο κι αν προσπαθήσεις...

Ένας συνταξιούχος ντετέκτιβ, η ιδιοκτήτρια ενός καφενείου συμπόνιας, μια γυναίκα που ισχυρίζεται ότι ως παιδί είχε συναντήσει έναν άγγελο, ένας γέρος κι ο χήνος του είναι κάποιιοι από τους μεγάλους που θα βοηθήσουν τα δυο παιδιά στη λύση του μυστηρίου: ποιος πραγματικά ευθύνεται για το ατύχημα και την εξαφάνιση του Άλεξ;

Μια ιστορία δρόμου, αναζήτησης και μυστηρίου. Μια ιστορία για μια αλλόκοτη ή μάλλον για πολλές αλλόκοτες φιλίες, για το τι πραγματικά σημαίνει οικογένεια, για το τι σημαίνει να είσαι ο εαυτός σου – όπως κι αν είσαι. Για κρυμμένες έως και δύσκολες αλήθειες που πονάνε, αλλά και για εκείνες που κάνουν τη ζωή πραγματικά όμορφη· αλήθειες που απελευθερώνουν μονάχα αν τις εμπιστευτείς και τις ακολουθήσεις... ακόμα και με κλειστά μάτια.

Εικονογράφηση εξωφύλλου
Δέσποινα Μανώλαρου

ISBN: 978-618-03-3314-5

9 786180 333145

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 83314

metaixmio.gr